

מערכות מקצועיות לניהול תחומי עומק – שרשרת אספקה גלובאלית

ניהול משלוחים ימיים במאה ה 21

כשהתותחים רועמים המוזה שותקת

כשהתותחים רועמים – המוזה שותקת....

אי אפשר לעבור לסדר היום, ולהמשיך בטרילוגיית הכתבות העוסקות בהתפתחות הסחר הימי, בעוד שכוחותינו נלחמים בעזה, כנגד כוחות אופל, המאיימים על טפנו, ילדינו, נשותינו והורינו.

כוחות אופל, אשר חותרים שנים, תרתי משמע, חותרים תחתינו, כאשר מטרה אחת נמצאת לנגד עיניהם, והיא – מיגור מציאותנו מארץ ישראל.

אני, עבדכם הנאמן, הבן הראשון (כנראה, על זה עדיין רבים) של גרעין הנח"ל אשר הקים את קיבוץ כפר-עזה, ושם ניתן לי שמי – שוקו. זיכרון ילדתי עדיין מעלה בי, את מגדל המיים הרבוע של הקיבוץ,

והתקפת הארבה, שהייתה אז, ובתוך התלמים החרושים, הלכנו אנו, יחפים, לאסוף חגבים אלו. עדיין זוכר אני את אבי מספר לי, שאת צינורות ההשקיה מאלומיניום, הם היו מרימים מצד אחד, באלכסון, על מנת שרימוני יד – ללא ניצרות, אשר היו מוסתרים ע"י הפאדיון (אם תרצו, ראשיתה של התנגדות איסלמית קיצונית שכבר בשנות החמישים רצחה בנו) – על מנת לפגוע בחברי הגרעין תוך עבודתם בשדה.

אותו קיבוץ – כפר-עזה – המשקיף אל שכונת שג'עיה – מרחק ת"ק פרסה ממנו, שכונת קן-צרעות, אשר אני כלוחם, עוד בסיירת שקד של שנות ה 70 – מסייר ונלחם עם חברי בחוליות מחבלים בשכונה זו. כעת רואות עינינו לפנינו, כי זה שנים, שכונת פרעות זו, יחד עם אחרות - פורסת, כזרועות התמנון, מנהרות חורשות רעות, אל גני הילדים וחדרי האוכל, של הקיבוצים באזור, על מנת לגרור טף וילדים פנימה לתוכן, על ידי אותם כוחות אופל, לתוך מעבה האדמה, וחזרה לתוך אותו לב מאפלייה – מחזה מצמרר לב וכליות – מחזה אשר שום לב ישראלי באשר הוא, לא יכול להכיל, מחזה אשר מחזיר אותנו לימים האפלים של פרעות תרפ"ט 1929 ופרעות אחרות לאורך ההיסטוריה של עמנו.

כנגד אימת הרוע, עומק אינסופי של רשע – עומדת ישראל כצוק איתן, כפי שעמדה מיומה הראשון, כמדינה ריבונית, ושולחת טובי בניה, אלופיה, שרי אלופיה, מצביאיה, למגר כוחות רשע אלו, תוך תשלום מחיר כבד מנשוא - מחיר בניה הנופלים לרגליה, מחיר בניה, השומרים בנפשם, את חרותם, ועצמאותם של אחיהם שוקקי החיים והשלווה, שלווה נחשקת כבר למעלה משישים שנה.

כשהתותחים רועמים המוזה שותקת, כאשר לוחמינו מוטלים לפנינו, וכבר עברנו מלחמות... הנה, אני, רק בימי חלדי, כנער את מלחמת ששת הימים, וכלוחם בסיירת שקד – לחימת במחבלים בעזה, וקצין מילואים, במלחמת יום כיפור שם איבדתי חברים, ומלחמת לבנון הראשונה בלחימה בבקעה בכוחות הסוריים ב 1982, והתכוננות למערכה ב 1992 מול האיום העיראקי, וכקצין שולחן מלחמה במלחמת לבנון השנייה, וכעת חיה, רואה אני את ילדי, בוגרי חילות מיוחדים וקרביים – ממשיכים לשאת את לפיד המערכה.

על החרב חיים אנו, ומתוך עוצמה מוסרית, בלתי ניתנת לערעור, ניצבים אנו מול מתינו אז, מול מתינו אלו, מתיים אשר ציוו לנו את חייו, במחיר דמים וצער משפחות עד כלות – ילדינו. ילדינו, אשר גדלו על מורשת ציון – מורשת העם היהודי, מורשת צה"ל, אשר נוצקה בנו, מאז ימיה של יחידה 101, כאשר נלחמה, כבר אז, עם אריק שרון, מאיר הר-ציון, קצ'ה וגיבלי, וטובים אחרים, באותה עזה, דרך מלחמות ומבצעים אין קץ – מורשת-עוצמה הממשיכה לנסוך את תרבותינו לנצח.

מורשת – "לא חוזרים עד שמבצעים"!

כשהתותחים רועמים – המוזה שותקת – מבכה היא את בניה, בניה המוטלים כאן לפנייה. מבכה את בניה, אך מעצימה את רוחה, נוסכת אומץ ועקשנות, נחישות. למודת קרבות היא, ומטרתה, ארוכת-טווח, מטרה שהושגה בדם, ותישמר לנצח – שימור ביתו של העם היהודי.

פונים אנו מכאן – אל המשפחות השכולות, לניחום האובדן הגדול מנשוא – מחיר הנופלים.

פונים אנו מכאן לחזק ידי העוסקים במלאכה – מראש הפיקוד העליון, ועד אחרון הפעוטות, הנישא, בהישמע האזעקה – אל המרחב המוגן – אשר בהישמרו לנפשו – מילא אחר ציווי הנופלים.

כשהתותחים רועמים - המוזה שותקת – אך בשתיקתה הכאובה – מעצימה את כוחינו המוסרי עד כלות, ומעניקה בנו אומץ, נוסכת בנו עוצמה - לאמור – מחיר הנופלים לא היה לשווא.
